
Z prac Prezydium NRA

Palestra 16/2(170), 91-92

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

regulaminu dział. zesp. adw.), wówczas bowiem stosownie do art. 122 k.p.c. adwokat z urzędu uzyskuje uprawnienie do otrzymania tych kosztów.

Również nie można uznawać za prowadzone bezpłatnie takich spraw, w których zastępowana z urzędu strona uzyska korzyść majątkową, chociażby nie zasądzono jej kosztów procesu. Wówczas bowiem — zgodnie z § 19 rozp. o opł. za czynności zesp. adw. — adwokat z urzędu uzyskuje prawo do wynagrodzenia.

W obu wyżej przytoczonych wypadkach nie następuje zarachowanie na rzecz adwokata należności za prowadzone sprawy z urzędu w trybie § 43 reg. dział. zesp. adw., natomiast zespół powinien egzekwować należne za prowadzenie tej sprawy wynagrodzenie.

W innych sprawach zarachowanie za tzw. „urzędówki” nie może nastąpić w żadnym razie przed prawomocnym zakończeniem sprawy.

II

W sprawach karnych adwokat prowadzący sprawę z urzędu z reguły uzyskuje wynagrodzenie bądź w razie niewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania (art. 549 § 1 w związku z art. 554 § 2 k.p.k.), bądź też w razie wydania wyroku skazującego (art. 550 k.p.k.).

Za sprawy więc karne prowadzone przez adwokata z urzędu bezpłatnie mogą być uznane tylko takie sprawy, w których wyznaczenie obrońcy z urzędu nastąpiło na podstawie art. 69 k.p.k. (por. także art. 550 § 1 końcowe zdanie k.p.k.) i w których zapadł wyrok skazujący.

III

Biorąc pod uwagę, że ustalenie — w świetle powyższych uwag — bezpłatności sprawy prowadzonej z urzędu *ex officio* powodowałoby konieczność skrupulatnego badania (przez i tak już obciążonego nadmiarem czynności kierownika zespołu) wszystkich spraw prowadzonych z urzędu, należy przyjąć, że stosownie do § 43 ust. 2 reg. czynn. zesp. adw. zarachowanie adwokatowi należności za prowadzone bezpłatnie z urzędu sprawy następuje tylko po prawomocnym jej zakończeniu na wniosek zainteresowanego adwokata, zgłoszony kierownikowi zespołu nie później niż w okresie 3 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia.

B. Z prac Prezydium NRA

Na posiedzeniu w dniu 13.I.br. powzięto uchwałę, by wnioski zgłaszane na zebraniach poszczególnych izb oraz na plenarnych posiedzeniach NRA w ramach dyskusji przedjazdowej przekazać do opracowania poszczególnym komisjom NRA, a część z nich bezpośrednio Ministrowi Sprawiedliwości z odpowiednim uzasadnieniem.

*

Nr posiedzeniu w dniu 3.II.br. analizowano działalność wizytacyjną za rok ubiegły. Postanowiono nadać działalności wizytacyjnej na rok bieżący taki kierunek, żeby zwrócić większą uwagę na kontrolę pracy zawodowej adwokatów, prawidłowość ustalania i ściągania honorariów (w szczególności za dni dodatkowe), stałą analizę obrotów, kosztów oraz kosztu jednej sprawy. Analiza powinna dotyczyć również pracy aparatu wizytacyjnego.

*

Na tymże posiedzeniu postanowiono zwrócić się do Ministra Sprawiedliwości z wnioskiem, aby w nowelizowanym rozporządzeniu o opłatach na rzecz zespołów adwokackich przewidziany był taki podział wpłat, żeby 33% zostało przeznaczone na koszty administracyjne zespołu adwokackiego. Spowoduje to uczestnictwo każdego członka zespołu w kosztach, a ponadto urealni takse adwokacką.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI **DYSCYPLINARNEJ**

ORZECZENIE

z dnia 4 grudnia 1971 r.

(WKD 53/71)

I. Adwokat, który prowadzi sprawę przed sądem „korespondencyjnie”, nie biorąc udziału w żadnym posiedzeniu sądowym i nie ustanawiając żadnego substytutu do tej sprawy, dopuszcza się poważnego naruszenia obowiązków zawodowych.

II. Zgodnie z treścią art. 106 u.o.u.a. każde skazanie dyscyplinarne adwokata wstrzymuje zatarcie wymierzonych mu wcześniej kar dyscyplinarnych, jeżeli okres do ich zatarcia nie upłynął w przeddzień ostatniego, nawet nieprawomocnego skazania.

III. Pokrzywdzony jest stroną w postępowaniu dyscyplinarnym (§ 8 rozp. Min. Sprawiedl. z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim), a jego uprawnienia w obu instancjach określa § 12 cyt. rozporządzenia. W związku z tym nieskorzystanie przez pokrzywdzonego w I instancji z przysługujących mu — jako stronie — uprawnień procesowych nie pozbawia go możliwości sporządzenia odwołania od wydanego orzeczenia oraz popierania te-

go odwołania w postępowaniu odwoławczym.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna, po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 1971 r. sprawy dyscyplinarnej adw. AB z odwołania rzecznika dyscyplinarnego i pokrzywdzonego od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w X z dnia 25.VI.1971 r. KD 7/71, na podstawie § 43 pkt 2, § 54 ust. 1 lit. b i ust. 3, § 55 ust. 1 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim (Dz. U. z 1965 r. Nr 2, poz. 7):

- 1) zmieniła zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że wymierzyła obwinionemu adw. AB karę dyscyplinarną nagany i — jako karę dodatkową — karę pieniężną w kwocie złotych 2 500;
- 2) obciążyła obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w formie opłaty zryczałtowanej w kwocie złotych 1 200 za obie instancje.